

NEDĚLEJME SI MODLY

MARTIN K.

Praha, říjen 2006

Hospodine, předkládáme Ti v této chvíli své srdce, duši, mysl i ústa. Prosíme Tě, abys naše ústa zavřel a promluvil Ty sám. Abys, Bože, dopustil, abychom byli nádobami, abychom byli potrubím, skrze které Ty sám mluvíš a dotýkáš se svého lidu. Hospodine, prosíme Tě, abychom každý z nás odložili svou vlastní mysl a přijali mysl Tvou, tak abychom mohli být jedno v Tobě. Halelujah. Řekl jsi, abychom byli jednomyslní, abychom byli jednotní a stejní. Vím, Hospodine, že chceš, abychom byli jako Ty. Abychom se na věci dívali jako Ty a abychom rozuměli Tvému srdci. Prosím Tě, abys v tuto chvíli plynul. Odpusť nám naše nedostatečnosti a pomoz nám dnešního dopoledne upnout naši mysl na Tebe a na Tvé slovo. Amen.

Chtěl bych začít v Exodu ve 20. kapitole. Podívejme se na Boží zákon. Když dnes řeknete Boží zákon, mnozí lidé, možná většina, alespoň v tom, jak se říká, křesťansko-judaistickém prostředí, si představí desatero. Je to tak? V našem protestantském prostředí máme trochu opačný problém – máme pocit, že desatero je moc zákonické, moc katolické. Moc židovské. Je to ale stejný Bůh, který vydal zákon. A my máme výsadu, že máme nejen Boží slovo, ale i Božího Ducha, aby nám zjevil, co má Bůh na mysli. Jedna z důležitých věcí, když čteme nebo slyšíme Boží slovo, je, že se snažíme za tím Slovem přijmout Boha, který ho říká.

Boží slovo ve 20. kapitole Exodu dává desatero Božích přikázání. Říká: *„I mluvil Bůh všechna slova tato, rka: Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby.“* (Ex 20:1-2) To je verš, který má obrovský duchovní význam. Když Bůh říká: *„Já jsem ten Bůh, který tě vyvedl ze země Egyptské, z domu služby,“* je to základem jakéhokoliv dalšího přikázání a porozumění.“

Víme, co znamená Egypt. Víme, že Egypt představuje duchovní obraz světa a otroctví. Jakékoliv formy otroctví. Nejen, že jsme jednou byli nevěřící, a dnes se považujeme za věřící. Ale Egypt představuje jakoukoliv formu otroctví. Třeba strach. Třeba soud. Rozhlédněme se po křesťanském světě. Lidé si myslí, že modlitbou obrácení byli vyvedeni z Egypta. Částečně je to pravda. Ale víme, že když byli Izraelci, Boží lid, vyvedeni z Egypta, tak hle, na poušti byl Egypt s nimi! Amen? Egypt, to otroctví, zůstalo někde v nich. Vynesli si ho z Egypta. Možná v jednom dni vyšli z Egypta, ale trvalo dalších 40 let, než Egypt vyšel z nich. I my jsme se obrátili a vyšli z područí faraóna. Víme, že na nás nemá nárok. Kdyby dnes přišel ďábel s lejtrem, které nese naše jméno a obsahuje smlouvu, kterou jsme s ním kdoví kdo z nás uzavřeli o vlastní duši, můžeme říci: „To neplatí.“ Ale přesto někde v sobě sami sebe dáváme do otroctví. Do služby, do domu služby. Zotročujeme sami sebe tím, že sloužíme hříchu. Nebo třeba tím, že chodíme v odsouzení.

Když se rozhlédnu po křesťanech, tady u nás nebo ve větší šíři, vidím spoustu poroby. Nevím, jak to jinak vyjádřit. Vidím, že často nežijeme jako vysvobození. Nežijeme, jako bychom byli svobodni od hříchu, svobodni od soudu, svobodni od závistí, svobodni od nemoci..., ale v mnohém žijeme poddání něčemu, co už na nás nemá právo. A co hůř – někdy se navzájem poddáváme soudu, který nám nenáleží. Tím, jak někdy přemýšlíme jedni o druhých nebo o sobě, tím jak spolu mluvíme, se navzájem soudíme. A to nám nepřísluší.

Mnohdy si svůj Egypt uvědomíme a cítíme potřebu a chuť vyjít ven. Vyjít z Egypta. V některých věcech jsme možná už vyšli. Ale stává se jedna věc – a ta se stává každému a každý nad ní musí zvítězit. Bůh se pro nás najednou může stát něčím abstraktním, dalekým, někým, kdo je jen občas. A my bychom potřebovali něco blíž! Chtěli bychom něco, co dokážeme uchopit. Pojmout, „zaškatulkovat“, co dokážeme vměstnat do své mysli a říkat tomu Hospodin. Klidně tomu budeme říkat Hospodin. Ale Bůh nám vždycky připomíná: „Toto je první věc, kterou si pamatujte: Já jsem Bůh, který vás vyvedl z Egypta. Nebyli jste to vy. Nebyl to Mojžíš. Nebyl to zákon, nebyla to hůl, nebylo to nic z toho. A už vůbec to nebyl žádný zlatý býček. Nebyl to ničím intelekt. Nebyla to ničím schopnost, nebyla to ničím výmluvnost, ale JÁ, HOSPODIN, jsem vás vyvedl z Egypta.“

To je první věc, kterou bych vám chtěl připomenout; byl to Bůh sám, kdo vstoupil do života každého z vás. A kdybyste žili o tisíc kilometrů jinde, stejně by to byl TEN BŮH, který vás vyvedl z Egypta. Bůh říká: „*Nebudeš mít bohů jiných přede mnou.*“ (Ex 20:3) To je zákon. Nebudeš mít jiných Bohů přede mnou. „*Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí.*“ (Ex 20:4) Někdo může říct: „Děti si malují. Malují si „podoby“. O tom to není. O čem to tedy je? Co Bůh říká, že nemáme zhotovovat? – „Modly.“ – Ano. Modly. Jakékoliv modly.

Slovo modla je odvozeno od slova modliti se (k něčemu, někomu)¹. Modla je bůh. Víte, co řekli Izraelci, když vyrobili zlatého býčka? „To je Hospodin, který nás vyvedl z Egypta!“ Izraelci se nechtěli dívat na jiného boha. Někde v srdci věděli, že je vyvedl Bůh Hospodin. My také mnohokrát nechceme zvolit jiné náboženství nebo jiného boha. Ale vezmeme si něco mezi Bohem a námi, něco, co se nám lépe uchopí. Vezmeme si něco, čemu se nám lépe klaní, protože je to blízko. Je to něco, čeho se můžeme dotknout. Může to být třeba zákon. Může to být památná věta, kterou nám řekl Hospodin. Může to být určitá zkušenost. Může to být národ. Najednou mám věc, kterou mi Bůh dal a kterou nazývám bohem, sloužím jí, chodím podle ní, protože je to pro mne lehčí, jednodušší.

Mně osobně se Bůh neustále vymyká. Nevím, jestli máte stejnou zkušenost v chůzi s Bohem. Ale může se stát, že přijde moment, kdy vám bude připadat, že máte Boha „přečteného“. Náhle však Bůh věci změní. – „Ale, Bože, vždyť Ty bys měl přece fungovat podle toho a toho zákona!“ Nebo se například stane, že k vám Bůh mluví a mluví, něco buduje, vy se to učíte, a najednou Bůh některé věci změní. Člověk má někdy chuť zůstat tam, kde byl Bůh doted'. Nezměnit se.

Ve škole nás učili matematiku. Učili nás, že tři minus dvě rovná se jedna. Tomu jsme rozuměli. „Dvě minus tři je kolik?“ Tehdy jsme odpovídali: „To nejde.“ Alespoň tak nás to učili v první třídě. Pak jsme postoupili do vyšší třídy. „Děti, kolik je dvě minus tři? Že to nejde? Ale ano, jde, děti. Dvě minus tři rovná se minus jedna.“ Bylo to určité překvapení. Procházel jsem matematikou a pokaždé, když jsem se něco

¹ Viz V. Machek: Etymologický slovník jazyka českého

naučil, bylo mi na další rovině řečeno: „To je sice pravda, ale je to jinak.“ Jako kdyby vás vždycky pozdvihli o rovinu výš. A když jsme pochopili, dostali jsme se do vyšší matematiky. Pak jsme probírali odmocninu ze čtyř. Odmocnina ze čtyř rovná se dvě. Ale odmocnina z minus čtyř? Nejdříve jsme mysleli, že to nejde. Ale později nás naučili, že odmocnina z minus čtyř rovná se $2i$. Zase bylo všechno jinak. Jakoby se nám to zase vymklo. Máte pocit, že vše, co víte, je absolutní, ale pak někdo přijde a řekne: „No, není to tak úplně pravda.“ Najednou je všechno relativní. Čas je relativní a záleží na tom, z jakého úhlu se na něj díváte. Nebo Archimedův zákon. Archimedes ho objevil a spočítal, že hmotnost vody..., a pak zjistíte, že ona to není zas tak hmotnost vody jako spíš tíha vody. A ta tíha znamená, že se „hmotnost chová trošku jinak tady a jinak na horách a jinak na měsíci“. A zase to, co do teď fungovalo, najednou nefunguje. Rozumíte mi? Jenže to není o tom, že to nefunguje. Ale že vy se dostáváte výš a výš a chápete zákony v daleko širších souvislostech.

Bůh je stejný. Člověk se obrátí a říká si: „Bůh mi říká, abych činil pokání, a že On mi odpustí. Pokání se činí tak a tak.“ Člověk tedy činí pokání, Bůh mu odpustí a je očištěn. Jde dál. Něco provede, činí pokání, řekne modlitbu, na kterou je zvyklý, ale náhle cítí, že se nic nezměnilo. Co se stalo? Co se stalo? Bůh říká: „Pojďme dál. Tento duch nevyjde jinak než skrze modlitbu a půst.“ Aha. No tak teď už to člověk ví. Teď už tomu rozumí. Takže všechno je skrze modlitbu a půst. Někdy později se modlíte a postíte, modlíte, postíte a hle, nic nepřichází. Bojujete, snažíte se a Bůh říká: „Nemusíš se postit. Stačí to přijmout.“ Aha! Takže vše je v tom, jen to přijmout!

A Bůh vám utíká a snaží se, abyste Ho nemohli vystihnout. Abyste si nemohli před Něj něco postavit. Snaží se, abyste si mezi sebe a Boha nemohli něco postavit a říct: „To je to Ono. To je to Ono, to je ten Zákon, Myšlenka, to je ten Způsob mého náboženství.“ Bůh říká: „Nevyrobíš si žádnou rytinu, žádné podobenství věcí, které jsou nahoře na nebi, které jsou na zemi.“ Bůh zůstává Bohem. Když si ho nakreslíme nebo vyryjeme, rozdíl mezi Ním a naší rytinou je ten, že rytina se nemění. Rytina se nemění spolu s lidmi, spolu s otázkou, spolu s potřebou, spolu s časem. Rytina zůstává. A to Bůh nechce. Protože Bůh se mění, víte to?

Víte, že se Bůh mění? Bojíte se na to kývnout, že? ☺ Protože víte, že Bůh je stejný včera, dnes i zítra. Bůh se nemění tak, že by byl starší a moudřejší, to ne, ale Bůh se mění tak, že přistupuje ke každé věci obzvláštně. Bůh není počítač, kterému v nějakém vzorci vyjde věta 258. Ale Bůh mluví o vztahu, mluví o lásce. Bůh přichází a natahuje se k nám. Někdy přijde s bičem v ruce, a kdybych vzal určité verše z Bible a vytáhl je, dokážu vám kázat velmi přísného, velmi ostrého Boha. A budu mít určitým způsobem pravdu. Mohu mluvit o tom, že se Bůh obrátil na ženu a řekl jí: „Copak se sluší dát chléb psům?“² Někdy lidé říkají, že mluvíme trochu ostře. Ale copak Bůh nemluvil ostře? Já si nedovedu představit, že bych jako Ježíš přišel za bratrem a řekl mu: „Jdi za mě, satane!“ Určitým způsobem za služebností. Petr byl apoštol. A Ježíš mu řekl: „Jdi za mě, satane!“³ Ježíš upletl bič a vyhnal penězoměnce z chrámu. Ježíš se nerozcítil. Vůbec ne. V afektu si velmi těžko budete pomalu plést bič. Potom je vyhnal se slovy: „...učinili jste jej peleší lotrovskou.“ (Mat 21:13) Na jiném místě oslovuje zákoníky: „Hroby zblílené!“⁴ To je jeden obraz Ježíše. O čtyři verše dál, u všech veršů, o kterých jsme hovořili, najednou uvidíte úplně jiný obraz Ježíše. Úplně jiného Boha. Boha, který se smilovává, který se slitovává. Podle zákona, který vydal Jeho Otec, Mu přivedou hříšníci, aby byla podle zákona potrestána.⁵ A nikdo nedokáže Ježíše odhadnout. Nikdo neví, co udělá. Ježíš se skloní a na zem píše nový zákon. Povyšuje celou situaci o rovinu výš a vysvětluje jim: „Toto je jedna rovina. Ale to, o co jde, je, aby se nehřešilo. Aby se odpouštělo. A tak kdo jste bez hříchu, první hod' kamenem...“ – „Kde jsou ti, kdo tě soudí? Nejsou tady? Ani já tě nesoudím. Jdi a nehřeš více,“ praví Bůh.

Denominace v historii vždycky došly na nějaké místo. Bůh říká, abychom se křtili. Věříte tomu, že se máme křtít? Ano? Věříte tomu, že se máme křtít ponořením, a ne jinak? Věříte tomu, že máme křtít dospělé, lépe řečeno ty, kteří dokáží vyznat svou touhu být pokřtěni? Což mohou

² Matouš 15:26 – „On pak odpověděl, řekl: Není slušné vzít chléb synů a vrci štěňatům.“

³ Matouš 16:23 – „Kterýžto obrátiv se, řekl Petrovi: Jdiž za mnou, satane, ku pohoršení jsi mi; nebo nechápáš těch věcí, kteréž jsou Boží, ale kteréž jsou lidské.“

⁴ Matouš 23:27 – „Běda vám, zákonníci a farizeové pokrytci, že jste se připodobnili hrobům zblíleným, kteříž sic zdadí se zevnitř krásní, ale vnitř jsou plní kostí umrlčích i vši nečistoty.“

⁵ Jan 8:3-11

být starší děti, to není problém. Věříme tomu tak? Ano. Přesto se na tom neusadíme. Přesto se na tom jako na poznání neusadíme: toto je Bůh a to je všechno. Martin Luther dostal poznání. Dostal veliké poznání, které v podstatě změnilo náboženský svět. Řekl: „Jsme spaseni skrze víru.“ Jsme spaseni skrze víru. Jenomže vyryl tato slova na nějakou desku, to říkám obrazně, a ta deska se mu stala bohem. A když Bůh přinesl církvi další krok poznání, že máme být pokřtěni ponořením a proč, Martin Luther vyvraždil desetitisíce lidí.

Bůh šel dál a jako by zrušil Boha, kterého jsem měl předtím. Jako by se Bůh vymkl. A já to nechci unést a přijmout. Protože jsem měl všechno pěkně poskládané, a najednou mi to boří! Už jsem na té své matematice, že dvě minus tři nejde, měl postavenou spoustu věcí. Najednou mi ale někdo říká: „Číselná osa jde i doleva.“ Je to převratné přemýšlení. Najednou něco změnit. Mně se to v životě děje neustále. Někdy se stane, že se změní lidé okolo vás. Že se z luterána stane anabaptista. Protože Bůh šel dál. Chvilí pro vás byl Luther tím největším vzorem. Říkali jste si: „To je Boží slovo, které říká Bůh.“ A měli jste pravdu. Může to být v jedné generaci. Třeba Martin Luther, když jsme si ho vzali za příklad, vás táhne někam dál a vy ho následujete. Vytáhne vás z tradičního náboženství, ve kterém jste byli dřív. Najednou však zaslechnete někde slovo: „Jděte dál.“ Zjistíte, že vás to táhne od toho, kdo vám dřív byl vzorem. Říkáte: „Nezavrhuji to, co jsi mě dřív učil. Já to přijímám. Ale jdu ještě dál.“

Když jsem se před lety obrátil, byl jsem teenager, jak se říká, -náctiletý. Neměl jsem žádné porozumění. Obrátil jsem se takovým způsobem, že jsem někde potkal Boha. Řekněme, že ke mně Bůh promluvil. Bůh ke mně mluvil a začal jsem s Bohem chodit. Chodit „intimním způsobem“, kdy Bůh ke mně mluvil a činil věci v mém životě. Věděl jsem, že okolo sebe potřebuji nějaké lidi. Co by vás napadlo jako první? Jít do kostela, že ano?! Ve vsí upřímnosti jsem šel do kostela. Měl jsem spolužačku ze základní školy, šel jsem za ní a říkám: „Vím, že si budeš myslet, že jsem se zbláznil, ale já věřím v Boha.“ – „To je perfektní, já taky.“ – „No to je neuvěřitelné, je víc lidí, co věří v Boha. To je fantastická věc. Tak budeme spolu.“ Říkala: „Počkej, půjdeme spolu v neděli do kostela. Vezmu tě do kostela.“ – „Super, tam je Bůh. Tam jsou Jeho lidi.“ Ona mě určitým způsobem učila, učila mě prvních pár dětských

krůčků. Vydrželo mi to celý týden. V neděli jsme šli do kostela. Přišli jsme tam a... Bůh tam nebyl. Říkal jsem si: A co teď? To bylo naše první rozdělení. Ještě jsme se nesešli, a už jsme se rozešli. Protože jsme vyšli z kostela ven a ona říká: „Tak co?“ – „No, já vůbec nevím. To, co Bůh se mnou dělá, to, co Bůh ke mně mluví, je život a realita. Ale tady – nejsem si jistý, jestli mluvíme o tom samém.“ – „Nevadí, to je takový suchý farář. Znáám jiný kostel, tam je mladý farář, a to je úplně něco jiného. Příští týden tě vezmu tam.“ Já jsem příští týden nemohl a nějak už jsme se k tomu nedostali.

Potom jsem na gymnáziu potkal věřící lidi, nějaké evangelíky. Zvěštovali mi a já jsem jim vykládal svou zkušenost. A oni mě chápali! Chápali, proč v katolickém kostele Bůh není. Byl jsem tak rád, že jsem našel Boží lidi. Tak jsem začal chodit do evangelického kostela. Trošku na dálku. Dojížděl jsem tam. Čas od času. Říkali mi: „To je jasné, musíš se obrátit.“ Věřte tomu nebo ne, v evangelickém kostele mě vedli k obrácení. Já už jsem obrácený byl, takže to bylo pasé, ale bylo to trošku překvapení. A dodneška jsou tím lidé zaskočeni. Tam se kázalo, že se člověk musí obrátit, vydat se Kristu a chodit s Bohem. To bylo fantastické. A že se má pokřtít – pokud nebyl pokřtěný jako miminko. Tak jsem šel dál a dál a dávalo mi to život. Farář a syn toho faráře mě vyučovali. Chodili jsme na skupinky a mně to dávalo život. Do času.

Pak se tam vyskytli nějakí charismatici. Nebo letničníci. Pořád nevím, jaký je mezi nimi rozdíl. Ale evangelíci je neměli rádi. Já jsem měl ty evangelíky rád, protože to byli lidé, se kterými jsem byl. Charismatici, když jsme se tam někde potkali, jaksi potutelně říkali takové věci, jako že jsou dary. Že můžeme mít dary uzdravování a že existuje křest Duchem. Strčili mi do ruky knížku, takovou malou knížečku o Moodym. Kdo to byl Moody, nebo jak se to jmenuje. Na konci té malé knížečky byla poslední kapitola o křtu Duchem, kde se vysvětluje, že křest Duchem je to podstatné. Řekli mi: „Tady je taková malá knížka, hlavně si přečti poslední kapitulu.“ Tak jsem si přečetl poslední kapitulu a šel jsem nadšeně za svým farářem a jeho lidmi a říkám: „Podívejte se! Vždyť je to perfektní, tady je křest Duchem.“ – „Pozor na to, pozor na to! Dávej si pozor, to je nebezpečná věc.“ – „Aha, ale mně to tady s tím Moodym zní dobře.“ – „Ne, pozor na to. Protože, víš, oni mají plnou pusku mluvení v jazycích a takové věci, ale že by chodili sloužit do nemocnice, to nic

moc.“ Ten argument jsem do dneška úplně nepochopil, ale byl tam a byl silný. A tak jsem šel v té své upřímnosti za charismatiky a říkám: „Hoši, vy jste to úplně minuli. Mluvíte v jazycích, a nechodíte do nemocnic.“ – „Je nám jasné, s kým jsi mluvil.“ Vysvětlili mi to, a já jsem to pochopil. A tak jsem šel zpátky za evangelíky. Říkám: „Chlapi, to je jednoduché, tady je to napsané – 1. Korintským 14:5. Tady to je, abychom všichni mluvili v jazycích.“ – „No, víš, ono je to tak: Dary pominuly s apoštoly proto a proto a proto.“ A povídali mi příběh, jak jeden člověk mluvil v jazycích a bylo to z ďábla. Říkám si: „To jim musím honem povědět.“ Zase jsem běžel za charismatiky a říkal jim: „Hoši, to je sice fakt, ale to všechno pominulo. Poslechněte si tenhle příběh a honem toho nechte.“ A tak jsem mezi nimi kmital zoufale tam a zpátky. Až jeden z těch charismatiků říká: „Víš, co kdyby ses za to modlil? A hledal v Bohu a v Bibli, jak to vlastně je?“ – Zajímavá myšlenka, že? ☺ Řekl jsem si: „To není špatné.“ Šel jsem s tím k evangelíkům, ti mi na to nemohli říct nic jiného, jenom doufat. A představte si, ono to v Bibli je. Nepominulo to s apoštoly a tak dále. A najednou jsem to přijal. Nějakým zvláštním způsobem jsem byl pokřtěný Duchem, začal jsem mluvit v jazycích, začal jsem prorokovat, mít dary. Ale evangelíci už se mnou nechtěli kamarádit. Protože jsem patřil k nějaké jiné skupině. Mně to nevadilo, já jsem s nimi problém neměl. Ale oni se mnou ano.

Ale Bůh šel dál, rozumíte mi? Bůh šel dál. Aby tomu všemu nebyl konec, člověk má dary, někam chodí a najednou zjistí: funkce, pastor... Bůh ke mně mluvil a řekl: „Já jsem Hospodin, který tě vyvedl z Egypta.“ A začal mluvit proti náboženství, proti náboženství církvi. Říkal jsem si: „Bože, vždyť to je Tvůj lid.“ Vždyť to je ono. Byl jsem v lidu v Egyptě. Rozumíte mi? Byl to můj lid. A najednou ta radost, když se oddělíte. Rozdělíte se, oddělíte se od nějakého lidu a získáte nový lid. V tom lidu zrajete a najednou vám Bůh řekne, a musíte ho opustit jednou, dvakrát. – „To všechno není ono?“ – Jako nějaký proselyta.

Víte, kdo jsou proselyté? Pohané, kteří se obrátili na židovství. Říká se: Poturčenec horší Turka. Což je sice pohanské přísloví, ale když se někdo stal Turkem, choval se hůř než původní Turci. Byl horší než Turek sám. Proselyté byli někdy horlivější než původní Židé. A teď si představte, že přichází Ježíš, jsa Žid, jsa Boží syn, a říká Židům, Božímu lidu – v tu chvíli to byl Boží lid na zemi: „To, co říkali otcům, to je jedna věc.

Ale vy jste za ty roky a století došli někam úplně jinam.“ Představte si teď to trauma proselyty, který se po utrpení vymanil z pohanství a stal se Židem jenom proto, aby zjistil, že Židé jsou mimo. Rozumíte tomu? Vždyť to je rodina, do které jsem přišel, kterou jsem se stal. Ale Bůh jde dál. Přichází jakýsi Ježíš, káže evangelium a já někde cítím, moje srdce říká: „To je ono. V tom je život. V tom je realita života.“

A tak mi Bůh mluvil: „To, co dneska církve dělají... Církve jako takové ode mě odstoupily.“ To je sama o sobě úplně hříšná myšlenka. Já jsem církev před lidmi ve světě celou dobu hájil. Církev, to je Boží lid. A najednou mi Bůh říkal něco jiného. Teď se v tom vyznejte! Ve mně se to mlelo. Najednou pochopíte, že Bůh nemluví o nějakých lidech. Neříká: „Lidé v církvi jsou mimo.“ To vás napadne nejdřív. Ale On říká: „Řád v církvi je špatně. Řád, politika, kdy jeden vládne nad druhým, je špatně. Kdy jeden je prostředníkem mezi Bohem a člověkem.“ Najednou zjistíte: „Hm, ti moji spojenci, když jsem se pozvedal z toho minulého, mi dnes nejsou spojenci. Protože když jsem jim tuto novinu s radostí přinesl, odmítli ji.“ Vysvětloval jsem jim: „Vždyť pastor není správně. Tohle zřízení není z Boha. Bůh má jiné zřízení. Není to o tom, že nebudeme mít starší, že si nebudeme pomáhat. Ale Bůh nechce, abychom vládli jedni nad druhými. Nechce, abychom ovládali jedni druhé. Bůh má jiné zřízení.“ – „Ne, ne, ne. Bůh dal pastory a tak dále a tak dále ...“ Sám jsem v tom byl. Jezdil jsem na pastorálky a podobně.

Bůh jde dál. Říká nám, abychom odložili každou rytinu. Abychom odložili cokoli, na čem jsme se ustavili. Abychom odložili cokoli, kde jsme si mysleli, že už jsme Boha „přečetli“. Kde jsme si mysleli, že už Ho umíme zařadit. Už víme, jak se zachová v tom případě, jak se zachová k ní a k tomu a k tamtomu. Halelujah.

Před několika lety jsme byli na konferenci na Jamajce. Vše, co se děje za kazatelnou, je nesmírně důležité. Za kazatelnou na konferenci nemůže jen tak někdo přijít. Jen tak si přijít a marnit vzácný čas, rušit a kdoví co. V první řadě bylo důležité, aby bylo kázání. Byli tam bratři, služebnosti. A najednou přišel bratr, že má na srdci píseň. A začal zpívat. Nevím, jestli se dá říct, že zpíval. Bylo to katastrofální. Katastrofální. Ne, že by falešně, ale způsob: rep, blues smíchané s reggae. Kdo jste tam byli, asi víte, o čem mluvím. Seděl jsem na židli a říkal si: „Jděte někdo za

kazatelnu, vezměte ho kolem ramen, ať si jde sednout.“ Všichni seděli, byli úplně ticho. Všichni seděli na svých židlích a modlili se, aby se to vyřešilo, protože to byla absolutní ostuda. A někteří se smáli do kapesníků. Seděl jsem tam a říkal si: „Bože, co teď? To není moje role. Jsou tady starší, oni to budou muset vyřešit.“ Vtom povstal bratr Cecil a vzal toho kluka kolem ramen. Říkáte si: „Bratr Cecil. Výborně, půjde ho posadit.“ Jenže bratr Cecil mu řekl: „Počkej, nezpíváš to úplně dobře. Pomůžeme ti.“ Přišel ještě jeden starší a další starší, zavolali někoho, kdo to opravdu uměl, a začali s ním tu píseň zpívat. Ta píseň přinesla úžasné pomazání. Přinesla takové pomazání! Bratr Cecil říkal: „Víte, ta píseň je z Boha. Ten člověk přinesl píseň z Boha. Pro nás pro všechny. Jenom mu pomůžeme zazpívat ji lépe.“

Já jsem to měl přece do té doby přečtené! Věděl jsem, že to bylo mimo. Anebo že by to nebylo mimo? Nebo to bylo mimo jenom zčásti? Nebo to bylo mimo na jiné rovině? Ale možná jsem byl mimo já! Amen? Možná jsem byl já mimo v tom, jak jsem měl „zaškatulkovaného“ Boha. Sice nás tam bylo hodně mimo, ale chvála Bohu tam byli lidé, kteří mimo nebyli. Kteří přišli a toho kluka povzbudili a pak se nás všech Bůh dotkl. Jednal s ním i s námi. Řeknu vám, to byla taková lekce, že jsem odcházel ze shromáždění a říkal si: To snad není možné! Člověk si myslí, že už něco ví, že něčemu rozumí, a Bůh byl zase o rovinu výš. Bůh zase přišel, aby nám ukázal, že přesto, že máme poznání, že dokážeme vidět i slyšet, že je to mimo, že se to nehodí a kdoví co, tak můžeme minout fakt, že Bůh poslal toho chlapce, aby tam zpíval, a On nás něco naučil.

Bůh říká: „Nezhotovuj si žádnou rytinu. Nezhotovíš si žádný obraz, aby ses mu klaněl.“ Protože sis udělal obraz usměvavého Boha, ale Bůh se teď chce mračit. A ty neumíš, protože máš svůj obraz usměvavého Boha. Anebo naopak. Tys byl v situaci, kdy jsi viděl Boha, jak se mračí, jak mu z očí šlehají plameny. A tak sis takového Boha vyfotil. To je tvůj obraz. Ale hle, Bůh se chce usmát. Možná zasmát. A ty neumíš. Protože tvůj Bůh je zamračený a šlehají mu z očí plameny. Halelujah. A tak Bůh nám říká – ne to, že si děti nemají malovat – ale abychom si nestavěli žádného boha. Abychom si nestavěli nic mezi sebe a Hospodina. Ale abychom chodili s Bohem. Když Bůh jde dál, abychom šli také dál. Když se Bůh mění vůči nám, abychom šli dál. A pokud Bůh už není s tou věcí, se kterou býval předtím, abychom ani my s ní nebyli. Z nějakých

historických pohnutek či z tradice. Tradičně to tak vždycky bývalo. Tak to vždycky fungovalo. Tato píseň nás vždycky rozpumpovala. Tento rád, tato píseň, tento člověk. Tento verš. Vždyť to je ten náš verš, lidi! Bůh říká: „Já jsem teď jinde, já jsem o kapitolu vedle.“ ☺ Amen?

Chtěl bych, abychom měli schopnost být Božími syny. Abychom měli schopnost být jako Bůh. Kdybych to řekl jindy a jinde, bylo by to považováno za hříšné a špatné. Protože ďábel říká: „Budu jako Bůh.“ Ale my víme lépe. Nechceme být jako Bůh v tom smyslu, že bychom chtěli zaujmout Jeho pozici. Ale chceme být jako On. On sám nás nabádá k tomu, abychom byli jako On. Nabádá nás k tomu, abychom se měnili. Abychom zrušili a rozbořili své zajeté koleje. Víte, to je něco, co mám rád. Mám to rád. Víím, že hodně lidí to nemá rádo. Nemá rádo změnu. Já ano. Já osobně ji mám rád. Mě na tom něco fascinuje. Kázáte a mluvíte, budujete a stavíte, pak uděláte krok zpět, podíváte se na to a řeknete: „Tady jsem udělal chybu!“ Dolů s tím! Půlku zboříte a musíte to vystavět znovu. Podíváte se zpátky a zase kousek zboříte a postavíte znovu. Ale to je to, co musíme být schopni udělat. Jinak zůstaneme na nějaké rovině. Byli jsme zvyklí na určitou míru pohodlí, a najednou přichází zmatek. Byli jsme zvyklí na určitou míru zmatku, a najednou přichází pokoj.

Musíme Boha znát v Jeho božskosti. Kdy nás zaskočí a kdy Ho nedokážeme „přečíst“. Kdy Ho nedokážeme mít „zaškatulkovaného“. Rozumíte mi? Jednou mluví v hromu a my pak čekáme na hrom. Ale musíme čekat podle něčeho úplně jiného než podle toho, jestli hřmí nebo jestli zní tichý hlas. Víte, jsou lidé, kteří si vezmou jeden verš a svou životní zkušenost a myslí si, že Bůh mluví jenom tichým hlasem. A neslyší, když někdy Bůh burácí. Když burácí, říkají: „To přece není Bůh. Bůh mluví tichým hlasem.“ Přesto to Bůh je.

Chtěl bych vás povzbudit, abychom šli dál. Abychom se neusadili tam, kde jsme byli. Abychom se neusadili na našich zvyklostech. Na tom, co jsme si doteď mysleli, že víme a známe.

Chtěl jsem mluvit o posledním verši z 1. Korintským 12. Bůh mluví v celé 12. kapitole o darech. Kdo věříte v dary? Věříte v dary? Věříte, že máme chodit v darech? Přečtu vám první část verše, kde se říká: „*Snažte se pak dojítí darů lepších.*“ Jestli mluvíte jazyky, mluvejte víc v jazycích. Jestli prorokujete, lépe a více prorokujte. Necht' se rozmnoží

vaše dary. Necht' se rozmnoží uzdravování. Necht' se rozmnoží slovo poznání. Slovo moudrosti. A po tom všem, co tady Bůh řekl, ten samý Bůh říká: „*A ještěť vyšší cestu vám ukáži.*“ (1Kor 12:31) To doted' platí. To všechno, co jsem doted' řekl, platí. To všechno, co mi řekli katolíci: že je Bůh a že je jenom jeden, to platí. To, co mi řekli evangelíci: že se musíš obrátit a že Marie není Bůh – ač si jí velmi vážíme, tak se k ní nemodlíme – to platí. Mě se někdo ptal: „Z jaké jsi církve?“ V tu chvíli jsem nevěděl. Říkal jsem: „No tak asi...“ – „Jsi katolík?“ – „No, maličko.“ – „Jsi evangelík?“ Říkám: „Trošku víc.“ – „Anebo nějaký charismatik?“ – „To asi ještě víc.“ ☺ Rozumíte mi? To, co mi říkali o darech, platí; to je dobře. A to, co přijímáme tady, je dobře. To nás dostalo výš a výš a výš. Blíž k Bohu. Blíž k poznání Hospodina. Blíž k chození s Bohem. Chůze, kterou máme s Bohem, je unikátní. Je výborná. Halelujah. Také způsob, jakým k nám Bůh hovořil a hovoří, sny a vize, které nám dává. Nemůžeme říct, že k nám Bůh nemluví, že s námi nejedná. Když se rozhlédnu, mohu jmenovat jeden zázrak za druhým. Jednu změnu života za druhou. Bůh přišel a přiznal se. A měnil. A spasil. Uzdravil, napomenul, přivedl zpátky. Halelujah. Vím, že Bůh mluví, že Bůh jedná. Vím i to, že Bůh říká, abychom šli dál. Halelujah.

Mám rád rčení, které říká: „Kdo zachází s kladivem, tomu se svět scvrkne do hřebíku.“ Pochopitelně. Hřebík je to, co vidíte. O tom to je. To je to, co celou dobu dělám. To je to, co Bůh mluví, to je to, co Bůh dělá. Proto vznikly denominace. Budeme křtít a křtít a křtít, až se tak pojmenujeme. Většinou je pojmenuje někdo jiný a pak už si to nechají. Ale já bych chtěl být stejně nečitelný jako Bůh. Chtěl bych, aby toto shromáždění bylo stejně nečitelné, jako je Bůh. Aby někdo přišel a slyšel, že tady horlíme proti špatnému zřízení v církvích. Říkal by: „To jsou ti, co horlí proti zřízení v církvích.“ Po půl roce se potká s někým jiným, kdo u nás byl, a ten mu řekne: „Člověče, oni o tom neřekli ani slovo. Neustále mluví o tom, abychom se navzájem milovali.“ Aha, tak to jsou ti, co mluví hodně o lásce. Přijde za půl roku třetí a řekne: „Nevím, kde jste byli vy, ale oni tam neustále mluví o darech.“ Aha, to jsou charismatici. Přijde čtvrtý a řekne: „Oni mluví o tom, že máme jít do ulic... Počkejte, oni pokaždé mluví o něčem jiném! Oni to opouštějí?“ – Oni to neopouštějí.

Bůh tak někdy jedná. Říká: „To je teď váš hřebík a o tom chci hovořit. Do toho chci teď tepat. Toto změnit.“ Pak Bůh řekne: „Posilujte nohy.“ A tak šlapete a děláte dřepy, šlapete a děláte dřepy, šlapete a děláte dřepy – posilujete svoje duchovní nohy. A myslíte si: O tom to je. Porovnáváte nohy všech ostatních okolo sebe. V různých církvích, v různých situacích, různě ve světě. Vidíte, že máte každý sebemenší sval lepší než ten vedle. A pak k vám někdo přijde, podíváte se mu na nohu, a hned ho máte zařazeného. Amen? Hned ho dokážete posoudit. Jak jednoduché! Svět je jednoduchý. Vím, jak na to. Vím, že teď máme posilovat nohy. Podívám se na vaše nohy a hned vím, jak jste na tom. Pak někdo přijde, sedneme si za stůl, nevidím mu na nohy, ale koukám – ty svaly na ruku! Podívám se na svoje – hm... Vidím, že Bůh mluví o něčem jiném, ale tím, jak jsem posiloval nohy, jsem neměl čas na ruce.

Nevím, jestli rozumíte, co chci říct. Spoléhám na to, že někde plynete.

Pochopím, že mě Bůh vede dál, Bůh mě vede někam jinam. Začnu posilovat ruce, až jsem samý sval. Vtom potkám někoho, kdo nemá vůbec žádné svaly. A Bůh řekne: „To je tvůj vzor.“ – „To není možné! To přece není možné. To přece není možné, Bože. Co jsem to tady doteď dělal? Co jsem to tady nacvičoval?“ Bůh odpoví: „Potřeboval jsem vycvičit tvoji vytrvalost.“ – „Moji vytrvalost?“ – „Potřeboval jsem, když ti něco řeknu, tak abys udělal, co řeknu. To je strašně důležité. Tady tomu řeknu, a on udělá cokoli. Je to můj muž, Boží muž, a poslal jsem ho, aby sloužil a dělal to a to. A on chodí a poslouchá na slovo.“ – „Vždyť nemá žádné svaly! Neumí to a neumí tamto!“ Bůh říká: „To je nepodstatné. Mluvil jsem o něčem úplně jiném. Byl jsem o rovinu výš.“

Bůh říká: „Světěte sobotu.“ A já světím sobotu jak divý. Pak někdo přijde a začne v sobotu uzdravovat. A ještě mi bude tvrdit, že je z Boha. To nedává smysl! To přece nemůže být správně! Vždyť Bůh mi jasně řekl, že mám světit sobotu, a on tady uzdravuje. To je práce! Ať to dělá ve čtvrtek. V neděli, v úterý. Ale ne v sobotu.

Pak se píše, že nemáme mít okolo sebe špatné lidi. A on jde za nevěstkami a celníky. Za kolaboranty. Kolaboranty proti izraelskému národu. On se s nimi paktuje! On je s nimi – to přece nemůže být Boží syn! To přece nemůže být Bůh!

A hle, byl to Bůh. A je to Bůh. Nejenže to je Bůh, ale On říká: „Já jsem ten Bůh, který dal zákon. A ten zákon pořád platí.“ – „Co jsi to řekl? To nefunguje. To přece nefunguje! Bože, kde jsi?“ Prožíval někdo z vás tu agonii? Ano? To jste mě uklidnili. ☺ Říkáte si: „Bože, kde jsi? Ty sám přicházíš a Ty sám jsi nám řekl, že dodržováním toho zákona, který jsi nám dal, porušujeme Tvůj zákon?“ A Bůh říká: „Ano.“ Ale je potřeba, aby nás dostal výš. Abychom skrze agonii, skrze tlak, který v nás narůstá, abychom se skrze to vzdali. Abychom se vzdali svého boha, kterého máme vyrytého na své desce. Namalovaného na svém obrazu. Abychom se vzdali svého bůžka, kterému říkáme Hospodin. A řekli: „Bože, odpusť mi, že jsem se zastavil někde na ‚mezicestě‘. Chci uvnitř slyšet, co mluvíš. Být schopný vše odložit a jít dál.“ Někdy se dokonce budete muset omluvit za věci, o kterých jste tak vehementně věřili, že je kázete z Boha. Někdy budete muset pochopit, že vaše zbožnost byl hřích.

„To nemyslíš vážně!“ Myslím. Podívejte se na Saula. Podívejte se na něj. Byl horlivý. Myslíte, že měl chuť se mstít? Nemyslím. Byl horlivý Boží muž. – „V horlivosti půjdu proti každému, kdo půjde proti Božímu slovu. Proti všem, kdo přinášejí nové učení a nové nesmysly proti Božímu chrámu. Já jim dám! Budu stát před Bohem a řeknu Mu: ‚Podívej se, Bože, kolik jsem jich dostal do vězení!‘“ Rozumíte mi? Najednou ho Bůh zastaví. A všimněte si, že se na něj nezlobí. Že ho netrestá. Nesoudí. Říká mu: „Marné je ti vzpěčovatí se proti ostnům. Já jsem ten, kterého pronásleduješ.“⁶ Dovedete si představit ten šok, tu agónii? Myslíte si, že ve jménu Božím pronásledujete nepřítel, a najednou vám Bůh řekne: „Honíš mě, hochu.“

Stejnou agonií procházeli i jiní bratři. Představte si apoštola Petra. Roky a roky zvěstuje židovství, zákon a najednou před něj sestoupí plachta: „Zabíjej a jez!“ Rozumíte tomu? – „Ale to přece nemůžu, Bože. Bože, přečti si to v Exodu. ☺ Sám jsi to psal. To přece nemůžu.“ A Bůh říká: „Co jsem očistil, nepokládej za nečisté.“⁷ Všechno, čemu doteď Petr v této oblasti věřil, padlo. Bůh se jim vymykal, neustále se jim vymykal.

⁶ Skutky 9:4-5: „A padna na zem, uslyšel hlas řkoucí: Saule, Saule, proč mi se protivíš? A on řekl: I kdo jsi, Pane? A Pán řekl: Já jsem Ježíš, jemuž ty se protivíš. Tvrdoť jest tobě proti ostnům se zpěčovati.“

⁷ Skutky 10:10-15

Nemáme mluvit s mrtvými. Ale Ježíš diskutoval s Mojžíšem a Eliášem. Rozumíte?

Je důležité, abychom v tuto chvíli přišli před Boha a odložili všechno, co jsme si vybudovali. Abychom zrevidovali všechno, co jsme si postavili. Máme jednu výhodu. Nebo nevýhodu. Když máte děti a ony rostou, tak si toho nevšimnete. Přejde vám, že jsou vaše děti větší, než byly před půl rokem? Mně tedy ne. Ale lidem, se kterými se nepotkáte půl roku, jim ano. Vždycky přijdou a řeknou: „Jé, ty holky vyrostly!“ No, to asi ano. Předpokládám, že vyrostly. Neměřím je, ale asi ano. – „To je velikánský rozdíl.“ Věřím, že jsme na cestě. Že jsme na cestě k dokonalosti. Možná přicházíme trošku z jiného úhlu. Možná každý z nás jde trošku odjinud. A můžeme se, chceme-li ovšem, soudit, posuzovat a odsuzovat, že ještě nejsme dokonalí. Pokud jste někdo dokonalý, můžete si odskočit a napít se, protože to teď nebude pro vás. Ale pokud si myslíme, že nejsme dokonalí – jak chceme porovnat naši míru nedokonalosti jeden vůči druhému? Kolik jste nedokonalí? Kolik? Tolik? Tak to jste na tom líp, protože já ruce tolik neroztáhnu. ☺

Bůh nám říká, že nám ukáže vyšší cestu. Mluví o darech, o věcech, které jsou správně. A přitom říká: „Ukáži vám ještě vyšší cestu.“ A nejen, že nám ji ukázal v 1. Korintským 13, On ji ukázal svým životem. Nikdo přece nemůže ukřižovat Boha. Ale nejen, že Jej ukřižovali, nejen že jim to dovolil, dopustil. On v tom okamžiku nazval Jidáše přítelem. Říká: „Příteli, polibkem mě zrazuješ?“ Co to je za oslovení? Visel na kříži a říkal: „Odpusť jim, Otče, oni nevědí, co činí.“ Jak nevědí, co činí? Vždyť to jsou zákoníci, farizeové. To je špička církevních učitelů! Je to tak? Někteří to nechtějí slyšet. Když jsem o tom mluvil a říkal jsem, že farizeové a zákoníci jsou církví dnešní doby, lidem se to nelíbilo.

Ale to je úplně to samé. Je to špička náboženských vůdců toho správného a pravého lidu. Nejvyšší kněží. Ale Ježíš přichází a činí něco úplně jiného, co se vymyká. Co se vymyká zákonu. A říká v 1. Korintským 13: „Kdybych udělal cokoliv, všechny věci, o kterých jsem mluvil doteď, a neměl bych lásku, tak když to sečtu, je dole nula.“ To je hrozný šok. Postím se, jak to tam bylo? Dvakrát týdně. Dávám

desátky i z máty.⁸ Máte někdo něco proti desátkům? Já ne. Nevím, jestli máte zrovna vy dávat desátky, ale já si myslím, že desátky jsou dobré. Máte někdo něco proti půstu? Kdo si myslí, že je dobré se postit? Chvála Bohu. A přesto mám pro vás možná špatnou zprávu. I kdybyste se postili, i kdybyste dávali ze všeho desátky, i kdybyste vydali všechno, co máte, i kdybyste svoje tělo vydali k upálení, a neměli byste lásku, je vám to úplně k ničemu. Vůbec vám to neprospěje.

Bratr Cecil vyprávěl, jak chodil a mohutně sloužil. Byl pastorem v nějaké církvi. Pracoval, ale měl děravé boty. Říkal: „Vždycky, když bylo horko a šel jsem po asfaltové silnici, bylo mi to nepříjemné, protože jsem neměl na některých místech podrážku. Asfalt mě pálil do nohou. Neměli jsme ledacos a občas jsme i neměli co jíst. Jednou jsem tak Bohu říkal: „Bože, nerozumím tomu, proč to tak je. Je to dobře, trpím jako pro Krista?““ A Bůh mu řekl: „Kdybys byl vojákem v armádě, co by armáda udělala?“ – „Dala by mi oblečení, dala by mi kanady, postarala by se o moji rodinu a docela slušně by mě zabezpečila.“ Bůh mu odpověděl: „Myslíš, že armáda Spojených států je spravedlivější než já?“ To mu stačilo. Pochopil. Bůh mu řekl: „Celé ty roky jsi nepracoval pro mě. Celé ty roky jsi nepracoval pro mě.“ – „Ale vždyť jsem učil, vždyť jsem byl pastorem!?“ – „Celé ty roky jsi nepracoval pro mě. Nic z toho jsem po tobě nechtěl.“ Tak napsal rezignaci a odnesl ji biskupovi. Biskup ji přijal se slovy: „To je dobře, že s ní jdeš. Chtěl jsem ti to napsat já.“ Politický systém. Jako nikolaitismus. Stavíte a budete a bojujete a myslíte si, že stavíte z Boha. A najednou Bůh přijde a říká: „Když to sečtu, nic tam není. Motiv, který za tím stál...“

Jestli jsem na konferenci dobře slyšel, Bůh nás nabádá k tomu, abychom to, co jsme získali, chápali a vzali jako dobré. Je to dobré. Ale pojďme dál. Bůh mluví o tom, že se potřebujeme některé věci naučit dělat skrze víru. Jsme hodně ochotní. V mnohém. Hodně ochotní v mnohém se vydat. Udělat spoustu věcí. Natáhnout se. Nespat. Pracovat pro Hospodina. Dělat to a dělat tamto. Je to dobře, nebo špatně? Je to dobře. Je to hodně dobře. Je to moc dobře. A říkáme: „Jak máme víc?“ Bůh nám říká:

⁸ Lukáš 18:11-12 – „Farizeus stoje soukromí, takto se modlil: Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé, dráči, nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán. Postím se dvakrát do téhodne, desátky dávám ze všech věcí, kterýmiž vládnu.“

„Potřebuji víc. Chci od vás víc.“ A my si myslíme, že to znamená spát ještě míň a pracovat ještě víc. Ale Bůh říká: „O to nejde, tam je nějaký strop. Asi budete muset jinak.“ Jednomu bratrovi jsem říkal: „To je stejné, jako když máš kladivo a hřebík a jen tak si s tím kladivem pohráváš.“ Bůh říká: „Potřebuji, abys tady bouchal, abys tady udělal díru. To je pro mě podstatné.“ Dobře. Buch, buch a buch. A Bůh tě napomíná: „Potřebuji, aby ses do toho opřel.“ Tak dobře. Celou dobu boucháte a po čase vám Bůh řekne: „Potřebuji, aby ses do toho opřel, je to důležité. Rozumíš mi? Potřebuji tady udělat díru.“ Vy už nevíte jak. Už držíte kladivo oběma rukama, mlátíte, leje z vás, mlátíte a mlátíte, a Bůh říká: „To je málo. To je málo.“ – „Já už nemůžu víc mlátit.“ – „Nechtěl jsem, abys mlátil kladivem.“ ☺ Amen? „Nechtěl jsem, abys bouchal kladivem.“ – „Co jsi tedy po mně chtěl?“ – „Nechal jsem tě, protože jsem potřeboval, aby ses dostal z toho svého stavu: mně je to jedno, mně na tom nezáleží. Nechal jsem tě bouchat, aby ses trošku zapotil. Abys pochopil, že je potřeba se obětovat. Ale to, co jsem měl na mysli, bylo, abys tomu kameni přikázal. Nebo aby sis skočil pro sbíječku.“ Rozumíte mi? „Cílem není umlátit se kladivem. Cílem je, abys činil moji vůli.“ – „Já nevím, jsem zvyklý dělat kladivem.“ A Bůh mi říká: „Tak tomu zkus přikázat.“ – „Ale to se ani nezapotím. To se z toho ani nezapotím.“ – „Nejde o to, zpotit se. Jde o to, dělat moji vůli.“ – „A to se nerovná zpocením?“ – „Ne vždycky. Někdy ano. Je potřeba, abys tomu přikázal. Aby ses naučil tomu přikázat. A ještě jedna věc: Víš, bouchal jsi kladivem a začalo ti to docela jít. Začalo ti to jít. Šlo ti to. Začal ses dívat kolem sebe a zjistil, že ostatní nebouchají kladivem tak hezky jako ty nebo tak rychle nebo tak silně. Začal jsi mít pocit, že jsi docela dobrý bouchač! ☺ Že jsi s tím kladivem docela bouchač. Daří se ti udělat nějakou díru, boří se to, puká to, jeden kámen vypadl a druhý kámen vypadl. Máš pocit, že jsi dobrý.“ A Bůh říká: „Nikdo není dobrý.“

Najednou nemůžete odškrtnout, co bylo dřív. Nemůžete to prohlásit za špatné. To je dobře. Možná někdo stojí na místě, kdy si pohrává s kladivem, a vy víte, že jeho nejbližší krok je, aby se jím naučil pořádně bouchat. Ale vy jste už jinde. Jdete dál. Boucháte kladivem a Bůh najednou řekne: „Chci, aby ses naučil přikazovat. Přikazovat a chodit ve víře. Aby ti byl přirozený nadpřirozený způsob života.“ Protože pokud budeme chodit jen v těle, podle svých vlastních schopností, tak je někde nějaký

limit. A nebudeme moci jít dál. Ale máme před sebou chůzi Ježíše, který vůbec nepečoval o věci, protože chodil v absolutní moci a autoritě podle Boží vůle. – „Bože, činím Tvou vůli a Ty se přece postaráš o něco tak banálního, jako je chleba.“ Nebo ryby. Ježíš chodil, kázal a staral se o takové věci. Ale najednou se stalo, že bylo třeba všechny nakrmit. Ježíš říkal: „Proč je nenakrmíte? Kde je problém?“ – „Co máme asi tak dělat?“ – „Je tady pět chlebů a dvě ryby.“ A nakrmil všechny. Ještě zbylo. Nebo: „Jeďte napřed, chvíli se zdržím, potřebuji si něco vyřešit.“ Já musím mít všechno rozhodnuté, vymyšlené, abych na nic nezapomněl, abych mohl vždycky Bohu říct, že jsem na všechno pečlivě myslel. Ježíš nemyslel na všechno pečlivě. Jeli napřed a za chvíli k nim Ježíš přichází po moři. Proč šel po moři?

Věřím, že do tohoto způsobu chůze s Bohem nedojdeme, pokud nebudeme chodit ve víře. Pokud nedáme Bohu šanci a nebudeme chodit ve víře. Víte, nemůžeme si držet svůj život a zároveň Boží život. Víte to? Prostě to nejde dohromady. Nemůžete se snažit být za každou cenu důstojní a zároveň činit Boží divy a Boží zázraky. V mnohých případech, kdy jsem činil Boží vůli, jsem byl častokrát hlupákem. Hlupákem pro tento svět. Hlupákem pro všechny.

Pamatuji si situaci, kdy mě Bůh poslal jako šestnáctiletého kluka, abych jel do jednoho města zvěstovat nějakým lidem evangelium. Seděl jsem se svým batůžkem ve vlaku a jel do onoho města. Víte, jakou měli adresu? Nevíte? Já jsem to taky nevěděl. Ale to je nepodstatné. Bůh věděl, že to nevím. A mě to absolutně netrápilo. Měl jsem lístek do toho města. Jakýsi Třinec. Nevím, kolik má Třinec lidí, ale dost, to není 100 nebo 200 lidí. Mně bylo úplně jedno, že neznám adresu těch lidí. Věděl jsem, že až vystoupím na nádraží, Bůh mi řekne, kam jít. Na kterou tramvaj kde nasednout a jak se tam dostat. A ani mě netrápilo, že jsem nemohl telefonovat, že nemám z čeho a že neznám jejich telefonní číslo. Oni budou doma. Není možné, když mě Bůh pošle, abych někam jel, aby ti lidé nebyli doma. Tak sedím ve vlaku se svojí Biblií a s batůžkem a čtu si. Čtu si v Biblii a přemýšlím, co Bůh má a tak. Vtom jsme zastavili v nějaké vesnici, dvě, tři vesnice před mým městem. Najednou: „Vystup!“ Nevím, jestli jste to někdy zkoušeli. Ve vesnicích vlak nestojí dlouho, prostě jen zastaví. Nejsem sbalený, nejsem připravený. Nerozumím tomu, ale v tu chvíli jsem naštěstí neměl moc času, protože bych možná Boha začal

přemlouvav. To přece nedává hlavu patu! Kdo ví, kdy pojede další vlak! Popadl jsem věci do náruče a vyběhl z vlaku. Na peróně se mi všechno rozsypalo, zabouchly se dveře a vlak odjel. Jak si myslíte, že jsem se cítil? Absolutně svatě, spravedlivě, duchovně? Ne. Cítil jsem se jako hlupák. Říkám: „Bože, co tady dělám? Co tady dělám? Kdyby se mě někdo zeptal, řeknu, že jsem Boží služebník, že jsi mě poslal do nějakého města, nevím, kam jedu, nevím, proč jsem tady vystoupil, nemám na ty lidi telefon.“ Tehdy ještě moc mobily nebyly. Ale když jsem sbíral rozsypané věci, říkal jsem si: Ale co mi zbývá? Protože když Ty mi řekneš: „Vystup!“ musím vystoupit. Když Ty mi řekneš: „Jed’!“ tak musím jet. Nejsem schopný se naučit chodit v Boží vůli, pokud v ní nebudu chodit. Sbalil jsem své věci do batůžku a šel se podívat, kdy mi jede další vlak do toho města. Styděl jsem se sám za sebe. Najednou koukám, u závor stojí paní s bicyklem a čeká, až se otevřou. Dívám se na ni, ona se dívá na mě a říká: „Dobrý den.“ To je paní, ke které jedu! A já se naivně ptám: „Dobrý den, co vy tady?“ A ona: „Co já tady? Co ty tady?“ – „No, já jedu za vámi.“ – „To je bezvadné.“ – „Ale vy bydlíte v Třinci, ne?“ – „Ne, ne, ne.“ – „Ale vy jste říkali, že bydlíte v Třinci.“ – „No, říkáme, že bydlíme v Třinci, protože tady nikdo tuhle vesnici nezná. Říkáme, že bydlíme v Třinci, ale bydlíme dvě vesnice od Třince. Nebo tři.“ Říkám: „To je neuvěřitelné, aha.“ A ona: „Jak ses tady octl?“ Tak jsem jí to povyprávěl, a ona říká: „Vidíš tam ten dům? To je náš dům, tam bydlíme.“ Došli jsme k nim domů a oni neměli nic jiného na práci, než čekat, až jim tam donesu Boží slovo.

Nemůžeme chodit jenom svým způsobem, jenom svými cestami, jenom se snažit. Co jsem já udělal, co jsem v tom udělal dobrého? Kde jsem v tom já? Kde je moje sláva?

Pamatuji si, to bylo zase jindy, byli jsme v jiném městě. Kázali jsme slovo a Bůh mi řekl: „Teď skonči a jed’ domů, jede ti poslední autobus.“ Tak těm lidem říkám: „Mně jede poslední autobus, musím jet domů.“ – „Teď ti tam, kam ty potřebuješ jet, žádný autobus nejede.“ – „Nechce se mi s vámi přít a ani se přít nebudu, ale musím jít na autobus.“ Rozloučili jsme se, já vyšel z domu a oni ještě říkali: „Tak jdi na autobus. Sice žádný nejede, ale když myslíš.“ Vydal jsem se nahoru do kopce a oni volali: „Ne, autobus je dole.“ – „Aha, ale já si nemůžu pomoci, Bůh mi říká, ať jdu nahoru.“ – „No, autobus stejně nejede, tak jdi, kam potřebuješ.“ Vyšel

jsem nahoru, tam po nějakých 200, 300 metrech opuštěná zastávka v poli. Postavil jsem se a za pět minut přijel autobus a odvezl mě domů. Když se mě pak ptali, řekl jsem jim: „No, šel jsem nahoru, tam byla v poli nějaká autobusová zastávka, přijel autobus a odvezl mě domů.“ – „Jó, Horničák. Víš, my s ním nejezdíme, protože jezdí strašně nepravidelně. Jezdí ve čtvrtek jednou za den. To je možné, že v tu dobu jel Horničák. Ale to nás nenapadlo, tím nejezdíme.“ Ale Bůh to věděl.

My nejsme schopni činit Boží věci svým způsobem. To je to, k čemu nás Bůh nabádá. Podobných příběhů je hodně. A je i hodně lidí, kteří dokáží říct, kde chodili s Bohem.

Kdybych to měl shrnout, Hospodin nás nabádá ke třem věcem:

Za prvé: Abychom si neudělali boha z toho, co jsme si mysleli, že je Bůh. Ale abychom nechali Boha být Bohem a nechť nás vede dál. Každého z nás. Naši rodinu. Naši církve.

Za druhé: Dělejte, co chcete, služte Bohu, jak chcete, ale pokud nebudete chodit v lásce jedni vůči druhým, ve svých manželstvích, ve svých rodinách, vůči dětem, vůči sobě navzájem, tak se to nepočítá. Marná práce. Marná snaha. Čiňme pokání a zkoumejme, jestli chodíme v lásce. Jestli je láska náš motiv, jestli se podle ní chováme.

Za třetí: Pozdvihněme se v našem konání, abychom dělali Boží vůli Božím způsobem. Abychom ve víře přikázali stěně, ať se pohne. Přikázali, a věc se změní. Abychom si nemysleli, že to vytrhneme tím, že budeme bouchat ještě rychleji. Amen? Bůh vám mocně požehnej.